

تلفون نومروسى : بك اوغلى ۹۸۱
اداره خانه سى : غلظه پنجشنبه بازارى صاعقيلر خانه ده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΙΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΟΘΩΜΑΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

'Η Α. Α. Μ. ὁ Γαζή Σουλτάν Μεχμέτ Ρεσάτ ὁ Ε'.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΙΝΑΙ ΤΟΠΟΣ ;

Πάντοτε συνέστησα τὴν ἀθρόαν προσέλευσιν τῶν πιστῶν εἰς τὰς ἐκκλησίας, πάντοτε συνεβούλευσα τὴν κοινὴν προσευχὴν ὑπὸ τοὺς ἱεροὺς θόλους τῶν ναῶν καὶ φρονῶ, ὅτι κατεδείχθη ἐπαρκῶς ἡ μεγάλη ἠθοπλαστικὴ δύναμις τῆς θρησκείας ἐπὶ τῶν δμάδων, ἦτις τότε δύναται καὶ καλλίτερον νὰ ἐπιδράσῃ καὶ καρποφορώτερον νὰ διδάξῃ.

Ἀλλὰ εἰς τὴν τοιαύτην ἡμῶν ἀθρόαν προσέλευσιν ὑπὸ τοὺς ἱεροὺς θόλους, πρέπει βεβαίως νὰ θέσωμεν καὶ μερικοὺς ὅρους, μερικοὺς περιορισμοὺς καὶ συναπτά τινα καθήκοντα, τὰ ὁποῖα πρέπει ἀπαρεγκλίτως νὰ τηρῶμεν, τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσον ἡ παραμέλησις αὐτῶν συνεπάγεται τὴν ἀκύρωσιν τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα ἐπιδιώκονται διὰ τοῦ κοινοῦ συνεκκλησιασμοῦ, τῆς κοινῆς προσευχῆς καὶ τοῦ ἀπ' ἀμβωνος κηρύγματος.

Μεταξὺ αὐτῶν τῶν συναφῶν καθηκόντων πρέπει νὰ καταλέξωμεν τὴν σεμνότητα κατὰ τὴν διαμονὴν μας εἰς τὰς ἐκκλησίας, τὸν σεβασμὸν τῆς γαλήνης τοῦ πλησίον, τὴν προσήλωσιν. Ἀλλὰ—καὶ τοῦτο θὰ ἀποτελέσῃ τὸ θέμα τῆς σημερινῆς ὁμιλίας—πρὸ παντὸς πρέπει νὰ μὴ φέρωμεν μαζὶ μας μέχρι τοῦ ἱεροῦ ἀδύτου τὴν ματαιοδοξίαν καὶ τὴν κουφόνειαν.

Ἐξηγοῦμαι :

Εἶναι παρατηρημένον, ὅτι οἱ κύριοι, πρὸ πάντων δὲ αἱ κυρίαί, φέρουσι, μεταβαίνουσαι εἰς τοὺς ναοὺς, περιβολὴν κάθε ἄλλο, παρὰ πρόθεσιν προσευχῆς καὶ κατανύξεως προδίδουσαν. Ἡ τελευταία ἐκκεντρικότης τῆς μόδας, ἡ ριγαστικὴ πολυτέλεια, ὁ φόρτος τῶν κοσμημάτων καὶ τῆς στιλβηδόνας δὲν εὐρίσκονται βέβαια εἰς τὴν θέσιν των πρὸ τῶν ὠχρῶν εἰκόνων καὶ ἀνὰ μέσον τῶν καπνῶν τοῦ λιθανωτοῦ. Ὑπάρχουν ἄλλαι κοινωνικαὶ συγκεντρώσεις, εἰς τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ συμπαρασύρωμεν τὴν κενοδοξίαν μας, ἀλλὰ εἰς τὰς ἐκκλησίας ὄχι μόνον τὸ πρᾶγμα παρέλκει καὶ εἶναι καταδικαστέον, ἀλλὰ καὶ προκαλεῖ μίαν ἠθικὴν κατάθλιψιν, μίαν ψυχικὴν στενοχωρίαν ὄλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διὰ τὸν ἕνα ἢ διὰ τὸν ἄλλον λόγον δὲν δύνανται νὰ παρακολουθήσωσι κατὰ βῆμα τὸν δρόμον τῆς πολυτελείας.

Μεταβαίνομεν εἰς τὰς ἐκκλησίας, διὰ νὰ προσευχηθῶμεν, καὶ ὄχι πρὸς ἐπίδειξιν ἡμῶν αὐτῶν καὶ σύντριψιν τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν ἄλλων.

Αἱ ἐκκλησίαι εἶναι τόπος προσευχῆς καὶ κατανύξεως· οὐχὶ στάδιον ἐπίδειξεως καὶ παρελάσεως χρηματοκιβωτίων.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ

Παρέστην τυχαίως εἰς τὴν διάλυσιν ἑνὸς τυπογραφείου. Ὅλα τὰ ποικιλάνθημα ἐργαλεία του καὶ σκεύη ἐκείνου ἐκεῖ, ἀναμένοντα τὸν ἀγοραστὴν τῶν, ὁ ὁποῖος θὰ τὰ ἐξετίμα ὡς μέταλλα καὶ θὰ τα ἐχρησιμοποίει πιθανῶς διὰ σκοπὸν ἄλλοιον ἐμείνου, τὸν ὁπεῖον μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἐπετέλου.

Ἐφ' οἱ εἰδικαὶ γύρω εἰς τὰ ἐκποιούμενα σκεύη συνωμίλου περὶ τῆς μεταλλικῆς τῶν ἀξίας καὶ ὁ ἀγοραστὴς, ἀπαθέςτερος τοῦ πωλητοῦ, συνεισφέρει τὴν τιμὴν, ἐγὼ ἀπεσώρην εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἀπὸ μίαν κάσαν τυπογραφικὴν, εἰς τὰς πολλὰς κυψελῶδεις θήκας τῆς ὁποίας ἐναπέκειντο τὰ στοιχεῖα, ἀμαυρὰ, ἡμιφθαρμένα, ἀδρανῆ, ἔλαβον ἐν ἑξ' αὐτῶν καὶ προσεπάθησα νὰ συνωμιλήσω μὲ τὴν ψυχὴν τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ὄντος, τὸ ὁποῖον, διότι εἶναι μικροσκοπικὸν καὶ ἀσήμαντον, μὴ νομίζετε, ὅτι δὲν εἶχε ψυχὴν μεγάλην καὶ ἱστορίαν περιπαθῆ.

Βεβαίως δὲν τολμῶ νὰ ἀνέλθω εἰς τὰς ἀπειτέρας ἀρχὰς τοῦ τυπογραφικοῦ ἐμείνου στοιχείου, διότι κινδυνεύω οὕτω μετ' αὐτοῦ νὰ φθάσω εἰς τὰ δυσείσοδα βάθη κοσμικῶν γενέσεων καὶ μεταφυσικῶν θεωριῶν. Θὰ τὸ παραλόβω εὐθύς ἀμέσως ὡς, νοπὸν εἶτι, στιλπνόν, ἐλπιδοφόρον, λάμπον, προήλθεν ἀπὸ τὸν λέβητα καὶ τὸν κοιλῆρα τοῦ χύτου, διὰ νὰ ἐλθῇ καὶ κατατεθῆ εἰς τὴν τετραγωνικὴν κρύπτῃν του, ἀπὸ τῆς ὁποίας θὰ ἐκαλεῖτο νὰ δράσῃ.

Ἐναπέτεθ' ἐκεῖ. Ἐμείνεν ὀλίγα λεπτὰ ἡρεμον. Ἀλλὰ αἱ ὀλίγαι αὐταὶ στιγμαὶ τῷ ἦσαν ἀρκεταί, διὰ νὰ πλέξῃ τὰ ὄνειρά του καὶ διὰ νὰ διαχαροῖ τὸς πόθους του.

Ἐχει καὶ αὐτό, τὸ μικρὸν στοιχεῖον, πόθους καὶ ὄνειρα. Ἐγκλείει ἐν πρώτοις καὶ ἐνοσηρόν τι δλευς τοὺς πόθους ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὸ ἐκάλεσεν εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν θρᾶσιν, ἐκτὸς δὲ αὐτῶν, ἔχει καὶ ἰδικούς του ὅλους ἀτομικούς πόθους.

Ἀλλ' ἐνῶ ἐπλέκε τὰ ὄνειρά του, ἐνῶ ὕφαινε διὰ τῆς φαντασίας του τὸ δικτυωτὸν τῆς ζωῆς του καὶ διεχάρασσε τὸν μελλοντικὸν δρόμον του, μία χεῖρ, ἡ μᾶλλον δύο δάκτυλοι, τὸ ἀπέσπασαν ἀπὸ τὴν χορείαν τῶν συναδέλφων του, τὸ ἀπεμάκρυναν ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν τυπογραφικὴν κᾶσαν, διὰ νὰ τὸ φέρουν εἰς τὸ συνθετήριον. Ἐπρεπε νὰ συμπληρώσῃ μίαν λέξιν, ἐχρειάζετο τὸ μικρὸν αὐτὸ γράμμα, διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ μίαν ἔννοιαν.

Καὶ ἡ ἔννοια αὕτη, τὴν ὁποίαν ἐκλήθη πρώτην φωνὴν νὰ ὑπηρετήσῃ, ἦτο ἔννοια ἀγάπης, ἦτο ἔννοια ἔρωτος.

Τί εὐτυχές τοῦ ἦτο τὸ τυπογραφικὸν ἐκεῖνο στοιχεῖον, τὸ ἀγγυρόλευκον ἀκόμη, διότι ἐκαλεῖτο εἰς μίαν τόσον τρυφερὰν ὑπηρεσίαν, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγάπης! Καὶ ἡ εὐτυχία του αὕτη δὲν ἡμαυρώθη οὔτε ὅτε ὁ μελανωτὴς κύλινδρος τοῦ πιστηρίου τοῦ ἐσκότισεν, οὔτε ὅτε ὑπέστη τὸν πρῶτον συμπίεσμον διὰ τὴν ἐκτύπωσιν. Ὅταν ἀγαπᾷ τις καὶ ὅταν ἐκδηλῶν αὐτὸ τὸ εὐγενές αἰσθημα, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πάντοτε εὐτυχὴς ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν ὑφίσταται.

Ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν του ταύτην τὸ τυπογραφικὸν μου στοιχεῖον, ἐρρίφθη πάλιν εἰς τὴν κυψελῶδη κρύπτῃν του, διὰ νὰ ἱπανεύρῃ τιὺς συντρόφους του.

Ἀλλ' ἡ ἀνάπαυσις του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Τὰ ἴδια, ἢ καὶ ἄλλα, δάκτυλα τὸ ἀπέσπασαν ἀπὸ τὸν ὕπνον του· ἐπρεπε νὰ ἐργασθῆ καὶ πάλιν, ἐπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐκδηλωτικὸν κᾶποιος ἔννοιας, ἐπρεπε νὰ συμπληρώσῃ κᾶποιαν λέξιν.

Ἡ λέξις αὕτη ἦτο ἡ χαρὰ. Νέα εὐτυχία καὶ νέα δόξα ἀπεφυλάσσετο διὰ τὸ μικρὸν, τὸ ἄσημον αὐτὸ στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον, ἡμιφθαρμένον πλέον καὶ ἀμαυρὸν, χῶροπηδᾷ εἰς τὴν παλάμην μου.

Εἶναι γλυκὺ πρᾶγμα νὰ χαίρῃ τις καὶ γλυκύτερον εἶτι νὰ μεταδίδῃ τὴν χαρὰν εἰς τὸν ἄλλον.

Τὴν γλυκύτητα ταύτην ἠσθάνθη καὶ τὸ στοιχεῖον αὐτό, παρ' ὄλην τὴν ἀμαύρωσιν, ἦτις ἠύξανεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του, παρ' ὄλας τὰς πιέσεις, τὰς ὁποίας ὑφίστατο.

Ἀφοῦ ἐξεπλήρωσε καὶ αὕτην τὴν ὑπηρεσίαν του, χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις ἐρρίφθη εἰς τὴν αὐτὴν, εἰς τὴν μικρὰν κρύπτῃν του, παρὰ τὸ πλεον τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ἦσαν καὶ αὐτοὶ πλέον ἀρκετὰ ἀμαυροὶ καὶ μωλωπισμένοι. Διήλθε καὶ ὑπὲρ αὐτοὺς ὁ κύλινδρος τοῦ πιστηρίου, ἤτλωσαν καὶ ἐπ' αὐτῶν οἱ ἐλαστικοὶ μελανωτῆρες τὴν γλοιώδη μᾶζαν των.

Οἱ συνάδελφοι τοῦ στοιχείου μου παρεπονούντο. Ἦρχισε τοῦτο νὰ τοὺς παρηγορῆ, ἀλλὰ διεκόπη. Δύο δάκτυλα πάλιν τὸ ἀνέστυρον. Ἐσπευσεν εἰς τὸ κέλευσμά των. Ποῖαν λοιπὸν νέαν γλυκειάν καὶ χαρωπὴν ἐντολὴν εἶχον νὰ τοῦ ἀναθέσωσι;

Ἀλλοίμονον! ἡ ἐντολὴ ἦτο μὲν νέα, ἀλλὰ δὲν ἦτο οὔτε χαρωπὴ, οὔτε γλυκεῖα. Ἐπρόκειτο τὸ στοιχεῖον νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν φωνὴν ταύτην τὴν θλίψιν, τὴν ἀγωνίαν, τὸ πένθος.

Τί θλιβερόν καθήκον! Τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ ἔφερεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀναγνωστῶν του κᾶποιαν θλιβεράν εἰδησιν, μίαν καρτομικὴν ἀγγελίαν. Θὰ ἐξήγγελλε τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς χήρας, τὴν ὀρφάνειαν τῶν τέκνων. Ὡ! σήμερον ἡ ἐντολὴ του ἦτο πένθιμος! Νὰ ἠδύνατο τοῦλάχιστον τὸ μικροσκοπικὸν αὐτὸ στοιχεῖον νὰ προσκαλεῖ τὴν συμπάθειαν καὶ τὸ ἀληθές δάκρυ!

Μὲ τὸν πόθον αὐτὸν ὑπηρετήσε καὶ πάλιν εἰς τὸ κέλευσμα, καὶ ἐδέχθη καὶ πάλιν τὰς προστριβὰς τῶν τυπογραφικῶν κυλίνδρων. Ἀλλ' αὕτην τὴν φωνὴν ἤρχισεν αἰσθανόμενον πόνους εἰς τὴν καρδίαν. Ὅταν λείψῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν ἡ χαρὰ, τότε οἱ πόνοι, οἱ ὁποῖοι, καὶ ἂν ὑπῆρχον πρὶν, δὲν ἦσαν ἀντιληπτοί, ἀναφαίνονται καὶ κυριαρχοῦν.

Τὸ στοιχεῖον εὐρέθη εἰς τὴν περιπτώσει αὕτην.

Ἡ ἐπάνοδος ἦτο ἡ αὕτη. Ὅταν τὸ στοιχεῖον εὐρέθη καταθεθειμένον εἰς τὴν θήκην του, ἦτο περισσότερον ἢ ἄλλοτε κουρασμένον. Πόσον ἤθελε ν' ἀναπαυθῆ!

Δὲν τὸ κατώρθωσεν ὁμως. Ἐξήχθη πάλιν ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ δάκτυλα. Ποῖαν ὁμως ὑπηρεσίαν τῷ ἐπεφύλασσαν! Νέα ἀπογοήτευσις περιέλουσε τὴν μικρὰν του ψυχὴν. Αὕτην τὴν φωνὴν ἐκλήθη νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ μῖσος, μετέπειτα τὴν ἀγανάκτησιν, κατόπιν τὸν φθόνον καὶ μετὰ ταῦτα τὴν συκοφαντίαν, τὴν ἀτίμισιν, τὴν αἰσχρότητα, τὴν ἀνηθικότητα, τὸν ἐκφραλισμὸν, τὴν ἀναισχυντίαν, τὰ πάθη. Ὡ! τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ἐφαντάζετο τὴν ζωὴν του ὄλην χαρὰν, ὄλην ἔρωτα, ὄλην τρυφερότητα! Ποῖας ἀπογοητεύσεις δὲν ὑπέστη, ποῖας πικρίας δὲν ἐδοκίμασε καὶ ποῖας θλίψεις δὲν ἐποτίσθη, ὅταν ἐκαλεῖτο κατὰ σειρὰν νὰ ἐκδηλώσῃ αὐτὰ τὰ φαῦλα αἰσθήματα!

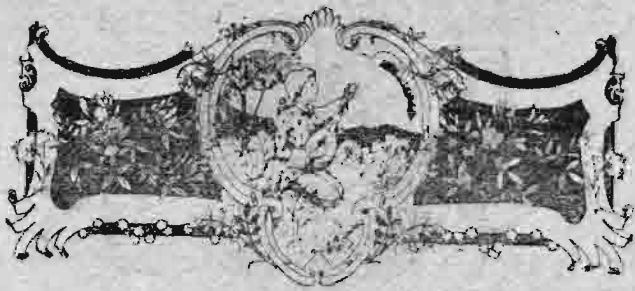
Προσεπάθει νὰ ἀντιστῆ, προσεπάθει νὰ ἐκδηλώσῃ κᾶποιαν διαμαρτυρίαν. Ἦτο ἀνίσχυρον. Οἱ κύλινδροι τῆς μηχανῆς τὸ ἐπέεζον καὶ τὸ ὑπεχρῶνον νὰ ὑπηρετήσῃ.

Τάρα τὸ στοιχεῖον αὐτό, τὸ ὁπεῖον ὑπηρετήσε πιστῶς τὰ πάθη καὶ τὰς θελήσεις τῶν ἀνθρώπων, τώρα τὸ στοιχεῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ὁ ἀψευδὴς καθρέπτης τῆς καρδίας των, ἐφθαρμένον, σκυθρωπὸν, ἀμαυρὸν, ἐξηντημένον, εἶναι πλέον ἄχρηστον καὶ ἀναμένει τὸν ἀγοραστὴν του.

Ἰδοὺ ἐφθασεν αὐτός! Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον τελειώσει αἱ συμφωνίαι καὶ κατὰ σειρὰν ὄλα τὰ στοιχεῖα, σύμφυρα πλέον καὶ ἀνάμικτα, ἐφορτώθησαν εἰς τὸ ἀμάξι, τὸ ὁπεῖον θὰ τὰ φέρῃ μέχρι τῆς νέας των ζωῆς.

Ὅποια ἀρὰ γε τύχη ἐπιφυλάσσεται εἰς τὸ στοιχεῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐπὶ ὀλίγα λεπτὰ ἀπησχόλησε τὰς σκέψεις μας;

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΟΝΕΙΡΑ

‘Εκοιμάτο μειδιών.

‘Εκείνη τὸν ἐξύπνησε μετὸ γλυκύτερον φίλημα τόσο ἐλαφρῶ, ὥστε ἐνόμισεν, ὅτι ἤγγισε τὰ χεῖλη του μυρόεσσα αὔρα, καμωμένη ἀπὸ ρόδα καὶ ἴα.

— “ὦ! πόσον εἶμαι ἀξιοκαίακριτος! εἶπε· θὰ μοῦ συγχωρήσῃς ἄρα γέ ποτε τὸ σφάλμα ποῦ ἔκαμα νὰ κοιμηθῶ προτιήτερα ἀπὸ σέ; “Ἐπρεπε νὰ χάσωσι τὸ φῶς, νὰ καταστραφῶσιν οὐχὶ ὁμως μετὰς χεῖρας τὰς ἰδικὰς σου, αἵτινες γλυκὺν καὶ περιπαθῆ θὰ καθίστων τὴν πόνον, οἱ ὀφθαλμοὶ μου, οἱ ὅποιοι ἐκλείσθησαν ἐνωρὶς ἐν ᾧ εἶχον τόσοις λόγους νὰ μένωσιν ἀνοικτοί, λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἐλάχιστος ἤξιζε ποτε τινα νὰ μὴ κλείσωσιν!

‘Εκείνη χαρίεσσα ἀπεκρίθη:

— “Ὁχι! ὄχι! δὲν πειράζει· ἔκαμες καλά. Δὲν σ’ ἐξύπνησα, γὰρ νὰ σὲ μαλώσω, γὰρ νὰ σοῦ παραπονεθῶ· σ’ ἐξύπνησα γὰρ νὰ μάθω τὴν αἰτίαν, ἢ ὅποια σὲ ἔκαμε νὰ μειδιᾷς κοιμώμενος.

— Αἴ! ὄνειρευόμην σέ, ἀγαπητή!

— Καὶ ποίαν ἄλλην ἐκτός ἐμοῦ θὰ ἐβλεπες στὸν ὕπνο σου; Περιπαθῆ, εὐάρεστα δὲν θὰ ἦσαν τὰ ὄνειρά σου, ἂν ἄλλη σ’ ἀπησχόλει, ἔστω καὶ κοιμώμενος. Ἀλλὰ πέ μου, καλέ μου σύζυγε, τὸ ὄνειρον, τὸ ὅποιον σὲ ἔτερεπε τόσο, ποῖον ἦτο; ἀπὸ ποίαν ἀνάμνησιν ἢ ἀπὸ ποίαν ἐλπίδα ἦτο καμωμένη ἢ γλύκα του, ἢ περιπάθειά του;

— Ὀνειρευόμην, φίλη μου, τὴν πρώτην μας συνάντησιν, ὅπου κοντὰ μου σὺ ἐκάθησο καὶ μοῦ ἔλεγες λόγια ἔρωτικά, γλυκά... καὶ ὅταν, διὰ νὰ μὴ λιποθυμῶ ἀπὸ τὴν περιπάθειαν, ἀπεμάκρυνα τὰ χεῖλη μου ἀπὸ τὰ ἰδικὰ σου, μοῦ ἔφάνηκε πῶς εἶχα πῖσι δρόσον ἐπουράνιον, πῶς εἶχα φάγει ρόδα...

— “ὦ! προσέθηκέν ἐκείνη, ὄνειρον γλυκύτερον, περιπαθέστερον ἀπὸ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ.

✦

‘Εκοιμάτο, ξεκαρδιζόμενος στὰ γέλια.

‘Εκείνη τὸν ἐξύπνησε μετὸ περιπαθέστερον φίλημα, τόσο ἐλαφρῶ, ὥστε ἐνόμισε πῶς τὰ χεῖλη του ἤγγισε πτέρυξ τρυγόνος, ραντισμένη μετὸν πρωϊνὴν δρόσον τῶν κρῖων.

— “ὦ! καὶ πάλιν ἐλησμόνησα καὶ σ’ ἀφῆκα μονάχην καὶ κοιμήθηκα. Συγχώρησόν με, δὲν τὸ ἠθελα...

‘Εκείνη μετὰ περιπαθείας τὸν διέκοψεν:

— “Α! μὴ στενοχωρῆσαι, φίλε μου, δὲν ἔχω τίποτε ἐναντίον σου, δὲν ἔσφαλες εἰς τίποτε. Μόνον σ’ ἐξύπνησα, περιέργη νὰ μάθω ποῖον ὄνειρον σὲ ἔκαμε νὰ ξεκαρδιοθῆς στὰ γέλια;

— Αἴ! εἶπεν, ἔβλεπα στὸν ὕπνον μου τὸν θεῖόν σου, ἀγαπητή!

— Σὲ βεβαίῳ, πῶς σὰν νὰ τὸ ὑπόπτευσα, ἐλειδῆ, χωρὶς τὸν θεῖον, ὄνειρον δὲν δύναται νὰ εἶναι τόσο κωμικόν. Ἀλλὰ πέ μου, ποῖον ἦτο ἀκριβῶς τὸ ὄνειρον, τὸ ὅποιον σὲ διεσκέδασε τόσο; Ὑπὸ ποίας περιστάσεις τὸ εἶδες; Διηγήσου μου καὶ τὰς παραμικροτέρας λεπτομερείας.

— Εἶδα λοιπὸν στὸν ὕπνον μου πῶς μ’ ἐπεσκέφθη

ὁ θεῖός σου, καθὼς τῷ ὄντι συνέβη πρό τινων ἐτῶν. Ἐνθυμεῖσαι, δὲν σὲ εἶχα ἴδει πρό τεσσάρων ἡμερῶν, καὶ ἠγνόουν ποτε θὰ σὲ ἐβλεπον, ἐπειδὴ εἰς τὸν χορὸν, ὁ ὁποῖος δὲν κατωρθώσαμεν νὰ συνεννοηθῶμεν. φοβούμενοι μὴ διεγείρομεν ὑπονοίας. Ἀγαπῶσα με σύνεσιν, ἢ ὅποια δὲν ἀποκλείει τὰς παραφόρους ἐξάρσεις τοῦ ἔρωτος, δὲν εἶχες καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν θαλαμηπόλον σου. Νὰ λάβω ἐπιστολήν σου δὲν ἠλπίζον, γνωρίζων πόσον ἀπηχθάνεσο τὴν ἐρωτικὴν ἀλληλογραφίαν.

“Ὅταν λοιπὸν εἶδα νὰ ξεπροβάλλῃ εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὁ θεῖός σου, κωμικὸς καὶ γελοῖος, καθὼς πάντοτε, ἐνόησα ἀμέσως, ὅτι σὺ τὸν ἔστειλες καὶ ὅτι εἶχε γίνῃ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, κομιστὴς κάποιας εἰδήσεως. Ἡ εὐφυΐα, ἡ διορατικότης μου ἔπρεπε νὰ ἀνακαλύψῃ, νὰ ἀναζητήσῃ τὸ εἶδος τοῦ μηνύματος εἰς τὰς δικαιολογίας τῆς ἐπισκέψεώς του ἢ εἰς λεπτομερείαν τινα τῆς ἐνδυμασίας του. Τὸ ἄλυτον κατ’ ἀρχὰς δι’ ἐμὲ πρόβλημα, ἐλύθη, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, ταχέως! “Ὅταν ἐβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς θερμάστρας, εἶδον εἰς τὸν καθρέπτην, ὅστις ἦτο τοποθετημένος πρό ἐμοῦ καὶ ἀκριβῶς ὅπισθόν του, τὴν φαλακράν του κεφαλὴν, καὶ ἐπὶ τῆς λείας καὶ σχεδὸν ροδοχρόου ἐκείνης περιγαμνηῆς ἀνέγνωσα τὰς ἐπομένας δύο-τρεις λέξεις, γραμμένας μετὰ μολυβδοκόνδυλον:

«Σήμερον τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ ζαχαροπλαστῖον!»
— Ἀλήθινά, ὑπέλαβεν ἐκείνη γελῶσα, δυνατὰ, ὄνειρον ἀστειότερον καὶ κωμικώτερον ἀπὸ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ.

✦

‘Εκοιμάτο, κλαίων μετὰ παράπονον.

‘Εκείνη, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, τὸν περιεπτύχθη περιπαθῶς καὶ μετὰ γλυκὺ φίλημα τὸν ἐξύπνησε.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἐδοκίμασε νὰ ἀπολογηθῆ, νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ὕπνον του· τόσο ἦτο ἀπησχολημένος ὁ νοῦς του, τόσο διστέλει ἡ ψυχὴ του ἐν ἀγωνίᾳ.

— Ἀγάπη μου, γλυκεῖά μου ἀγάπη, εἶπε χαριέντως ἐκείνη, γιατί ἐκλαίεις στὸν ὕπνον σου; Μετὰ τὰ ὥραϊα ἐκεῖνα ὄνειρα, ποῖα φοβερὰ ὀπτασία κατετάραξε τὸν ἦσυχον ὕπνο σου; Πέ μου, μὴ μοῦ κρύψῃς τὴν αἰτίαν τῆς μελαγχολίας σου, διηγήσου μου ὅ,τι σοῦ συνέβη, διὰ νὰ φαιδρῶ μετὰ φιλήματα καὶ μετὰ θωπειάς, διὰ νὰ μεταβάλλω εἰς τέρψιν τὴν στενεχωρίαν.

— Φοβερόν καὶ ἀπαίσιον ὄνειρον! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, τετραγαγμένος ἀκόμη. Ὀνειρευόμην, γυναῖκά μου καλή, ὅτι εἶχε συρρεύσει πλῆθος πολὺ πρό τῆς οἰκίας μας, ὅτι πολλοὶ περιέμενον ἄμαξα, ἐκ τῶν ὁποίων ἢ μία ἦτο φρικώδης, φοβερὰ μετὰ μαῦρα ὡς νύξ παραπετάσματα. Ναί, ἔξωθεν τῆς οἰκίας ἡ νεκροφόρος ἄμαξα! Ἀλλοίμονον! σὺ ἦσο νεκρά, κατακειμένη ἐντὸς νεκρικοῦ ἐκ λευκοῦ βελούδου φερέτρου, περιτριγυρισμένου μετὰ ἄνθη! Τὴν ἰδικὴν σου κηδεῖαν ἀνέμενε νὰ συνοδεύσῃ τὸ παριστάμενον πλῆθος. Συναισθάνεσαι τὴν θέσιν κοίτῃς τῆς θλίψιν μου! Ἦσο σὺ νεκρά καὶ ὁμως ἡ ἡμέρα ἦτο ὥραϊα! Σὺ δὲν ἐμειδῖας πλέον καὶ ἐν τούτοις ὁ οὐρανὸς ἦτο γεμάτος ἀπὸ μειδιάματα. Ἦμην ἔξαλλος ἐκ τῆς λύπης, ἠσθανόμην κενὸν δυσαναπλήρωτον εἰς τὴν ψυχὴν μου. Ἀπηλπισμένος καὶ ἀπαρηγόρητος, ἐκαθήμην παρὰ τὸ φέρετρόν σου καὶ ἔχυνα δάκρυα.

— “ὦ! τὸ ἀποτρόπαιον ὄνειρον! εἶπε συγκεκνημένη ἐκείνη. Ἀλλὰ, χόριτι θεῖε, ζῶ, γύρισε κύταξέ με, φίλησέ με, εἶμαι πλησίον σου.

— Ναί! σὲ βλέπω ζῶσαν καὶ μοῦ φαίνεται ψεύματα· τόσο μού ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν.

— Ἐπὶ τέλους, ὑπέλαβεν ἐκείνη, λησμόνησε τὸ φρικώδες αὐτὸ ὄνειρον μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τῶν δύο πρώτων τόσοις ὥραϊον, τόσοις περιπαθῶν.

‘Εκεῖνος δὲν ἀπήντησεν, ἀφηρημένος, ἀπησχολημένος μετὰ σκέψεις, αἵτινες τὸν ἐβασάνιζον.

— Ναί, τόσο ὥραϊον, τόσο περιπαθῶν, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμὰς, καὶ ἐν τούτοις, δὲν ἤξεύρω...

— Δὲν ἤξεύρεις...

— ... Ἐάν ἀπὸ τὰ τρία ὄνειρα, ἐξηκολούθησε, πρέπει νὰ προτιμήσω τὸ τελευταῖον!

— “ὦ! τὸν κακὸν μου σύζυγον!

— Ναί, τὸ ὁμολογῶ, ἦσο τῷ ὄντι ἀξιολάτρευτος τὴν ἡμέραν, καθ’ ἣν τὸ πρῶτον μοῦ ἔδωκες φίλημα! Ναί, ἦτο ἀρκατὰ εὐφυῆ καὶ ἀστείον νὰ σοφισθῆς νὰ σημειώσῃς ἐπὶ τῆς φαλάκρας τοῦ θεοῦ σου τὴν ὥραν τῆς συνεντεύξεως. Εἰς τὸ τρίτον ὄνειρον σὲ εἶδον πεθαμένην. Ἀτύχημα φοβερόν, ἀνεπανόρθωτον! Εἰς τὸ μέλλον ἡ ζωὴ μου δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ἀξίαν, δὲν θὰ εἶχον κανένα λόγον ὑπάρξεως! Ἀλλὰ, δὲν σοῦ τὸ κρύπτω, νεκρὰ δι’ ἐμὲ, ἦσο ἐπίσης νεκρὰ δι’ ὅλον τὸν κόσμον· δὲν θὰ σὲ ξαναέβλεπα πλέον, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ἄλλος θὰ σὲ ξαναέβλεπε· δὲν θὰ κατεφίλων πλέον τὰ χεῖλη σου, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ἄλλος θὰ τὰ ἐφίλει εἰς τὸ μέλλον· θὰ σὲ ἐκλαίον, ἀλλ’ οὐδέποτε θὰ ἐξηλοτύπων, ἐπειδὴ δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ ἀγαπήσῃς ἄλλον, ἀφοῦ τὰ χεῖλη σου δὲν θὰ ἔδιδον πλέον φιλήματα περιπαθῆ! Καὶ μεθ’ ὅλην τὴν ἀνεκφραστον πικρίαν, τὴν ὅποιαν ἐδοκίμασα, ἤμην κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον ἠσυχος, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος εἰς τὸ μέλλον θὰ ἀπέλαυσεν τὴν πραγματικότητά τῶν δύο πρώτων ὄνειρων!

(Catulle Mendès)

Π.

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

*Χριστουγεννιάτης πρόφραξε κ’ ἡ Πλάσι στωλισμένη
στὰ νυφικά της ντύθηκε, τὴν κάτασπρη στολή.*

*Οἱ διαβάται βιαστικοὶ στὸ δρόμο πᾶν’ σκυμμένοι,
καὶ τρεμουλιάζει στὸ κλαδί ἐπάνω ἓνα πουλί.*

*Χριστὸς γεννᾶται! ἀγάλλονται οἱ οὐρανοὶ στήν κτίσι,
«Δόξα ἐν Ὑψίστοις» ψάλλοντες οἱ ἀγγέλοι μετὰ χαρὰ,
καθένας σκέπτεται πολὺ τί δῶρα θὰ δωρήσῃ
καὶ τὰ παιδιὰ ὄνειρεύονται τὴν πῆττα... τὸν παρᾶ!...*

KIMON MPELLAS

ΓΝΩΜΑΙ

✦ Ὁ φόβος τῶν ἐπακολούθων τοῦ ἐγκλήματος ἐπέχει τόπον ἀρετῆς μεταξὺ πολλῶν.

✦ Ὅστις παρέδωσε τὴν νεότητά του εἰς τὰ πάθη, παραδίδει τὸ γῆρας του εἰς μεταμέλειαν καὶ θλίψιν.

✦ Αἱ τέρψεις εἶναι τὸ ψευδὲς νόμισμα τῆς εὐτυχίας.

✦ Ἡ τέρψις δὲν συναντᾷ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ἀκολουθεῖ.

✦ Μὴ χάνετε οὔτε μίαν ὥραν, ἀφοῦ δὲν εἰσθε βέβαιοι οὐδὲ δι’ ἐν λεπτόν.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Πάντοτε είχα υπόληψιν εις την έκτακτον θέσιν ποϋ έχει εις την ψυχικήν ζωήν του πλήθους το θεατρικόν πρόγραμμα. Εις την εποχήν μας, εποχήν, κατά την οποίαν επί της ευαισθησίας των ατόμων των μεγαλοπόλεων κυβίζουν σπουδαιότερον ρόλον α] τεχνικώς προκαλούμεναι εντυπώσεις εκ των πραγμάτων, παρά αυτά τὰ πράγματα, το θεατρικόν πρόγραμμα, και περισσότερον το εικονογραφημένον του κινήματογράφου — αυτό μόνον απολαμβάνει ο πολλός κόσμος εκ του θεάτρον — είναι ο καθρέπτης ο κρυσταλλίνος εις τον τοίχον του δρόμου και εις τον οποιον, όπως εις καθρέπτην της μαγίσσης, βλέπει το πλήθος την περιπέτειαν της ζωής, την δυστυχίαν, την χαράν, την ωμορφίαν, την κίνησιν την έξω έμυτον, αλλά και την ιδιικήν του — προς τὰ έξω δεν βλέπουν χωρίς οδηγόν όλα τὰ μάτια — και απ’ εκεί παίρνει την συγκίνησιν του.

Και τί συγκίνησιν! Την είδα μεγαλωστί έκφραστικήν εις τὰ πρόσωπα των ανθρώπων, ποϋ είχαν σταματήσει εις την παγωνιάν και έκύτταζαν μίαν σειράν εικόνων της «Τραβιάτας», την έδέχθησαν κατά πρόσωπον με τὰ νεφύδρια του άιτροϋ, ποϋ έβγαίνουν από τὰ χείνοντα πρό της έρωτικής δυστυχίας της Μαργαρίτας στόματα. την ήσθάνθησαν από τους ώμους, ποϋ με έσπρωχναν, δια τὰ ίδιων καλλίτερα τὰ ντεκολτέ της Μπερτίτι, τὰ συμπλέγματα της απελπισίας και τή, ωμορφιάς των γυμνων βραχιόνων της περι τον καρμόν του Αρμάνδου, διότι εύρέθησαν εκεί μέσα στο θεώμενον πλήθος και πιστεύω, ότι οι καθως πρέπει συμπολιται, δια την υπόληψιν των οποίων έχει καθήκον να ενδιαφερεται έκαστος, θα με συγχωρήσουν αν, αφού καθ’ έκαστην έσπέραν ανέλλιπώς εύρισκωμαι μαζί των εις μίαν οϊανδήποτε των αίθουσών των κινήματογράφων, όπου κινούνται διάσημοι και περιδότηοι ήθοποιοί, εύρέθησαν και μίαν φοράν εις τον κινήματογράφον του πεζοδρόμιου, όπου κινούνται άιθροποιοί άσημοι βέβαια και με επανωφόρια άντανακλώντα όλα τὰ χρώματα της ίριδος ή και χωρίς τοιαϋτα.

Οί άνθρωποι λοιπόν αυτοί έκκύτταζαν τας φωτογραφίας της Μπερτίτι και δεν έχορτασαν, συνεζήτητον, έζητούσαν και έδιδαν πληροφορίας οι μόν προς τους δε, συνεκινούντο και δεν έβλεπαν τίποτε άλλο, παρά την άθλαν Μαργαρίταν, ή οποία, αφού απέθανε μίαν φοράν εις την ζωήν της, αφού αποθνήσκει τακτικά εις κάθε τουρνιέ μελοδραματικού θιάσου της οικουμένης, ήσυχια να βήχη και να έκπνέη και εις τον κινήματογράφον.

Κάποιος με τὰ χέρια στής τσέπες του πανταλονιου, με το σακκάκι άνασηκωμένον και άποκαλύπτον ένα μπάλωμα υποκάτω και το κεφάλι χαμένον εις τους ώμους, ήρώτησε ποιά είναι αυτή, και ο φίλος του του άπήνησε, κινών με οίκτον το κεφάλι:

— Δεν ξέρεις, καϋμένε, την «Κυρία με τας καμελίαις»;

— Είναι μία νέα, ποϋ απέθανε από φθίσι, γιατί την άφησαν ο έρωμένος της, έξήγησεν ένα κοριτσέλι με μαϋρον καπέλλάκι, άπευθυνόμενον προς άλλο κοριτσέλι, δια τ’ άκούση ο έρωτήσας.

“Οχι, δεν την ήξερον αυήν την «Κυρία με τας καμελίαις», άπήνησεν ο χωρίς πολτό άνθρωπος, ποϋ έσπαρτάριζεν εκεί από το κρησο με το κεφάλι χαμένον στους ώμους, σαν να έξεκένωναν διαρκώς επάνω του ήλεκτρικήν συστοιχίαν: οχι, ξεν την ήξερον, αλλά την έβλεπε τώρα και την έλουπειτο και την έθαύμαζεν, όπως έδειχναν τὰ έρυθροπά, τὰ διάνοικτα μάτια του, γιατί ήταν τόσον ώραία, όσον και δυστυχημένη.

Και συνεκινείτο όλον αυτό το πλήθος, και είναι αδύνατον να μη συνειπίθετο μέσα εις τον καθένα μία πένθιμος και γλυκειά μουσική, μελοδράματα τόσα και τοιαϋτα, όσοι και όποιοι οι βλέποντες, ή μουσική μιās ενδιαφερούσης ζωής ποϋ οβνύει, ενφ προς τὰ κάτω καθήρχετο ή Γκαμπύ, ή φτωχή Γκαμπύ, αυτό το περίεργον σϊνιγμα του πεζοδρομιου, ή γυναικα του επαγγέλματος της Μαργαρίτας με την άνοικτην σάρκα και την χιλοδιπλωμένην και κατατεμαχισμένην ψυχήν, ποϋ μόλις μπορεί να την μαντεύση κανείς εις τας στιγμάς των νευρικών διαμαρτυριών της εις το γαλακτοπωλείον, εναντίον εκείνου, ποϋ δεν φαίνεται της Μοίρας ή ενός κακου συναπαντήματος της ζωής της. Κανείς δεν έβλεπε τίποτε, ούτε τον ριγοϋντα γείτονα του, ούτε

έκεινους ούτε εκείνας, ποϋ πεθαίνουν καθ’ ήμέραν. Η ήθοποιός με το ώραϊον σώμα και με την πόζα της θλίψεως κυριορχούσε στην βαρεία, όλλα μη αισθανομένην το βάρος της, ψυχήν των, και όμοίως είχε ξετρελλάνει και μίαν δεσποινοδοϋλαν, ή όποιά μου εξήγησεν, όλη πάθος δια το θέαμα, εϊσιτήρια δια την «Κυρία με τας καμελίαις», «όλου παίξει μία ήθοποιός πολϋ-πολυ ώμορφη». Και ή δεσποινοδοϋλα αυτη συνέβη να είναι μία Τραβιάτα εις την ύγειαν, χωρίς να είχε και τας χαράς της Τραβιάτας, ένα κοριτσάκι με το φρικαλέον παράσιτον εις τον πνεϋμονα, ολόδροσον σαν τριαντάφυλλον Απριλιάτικον, ποϋ δεν το έμάραιν ακόμη το σκουλήκι, το κατατρώνον τὰ έξω του κάλυκος του, και έχει όλην την διάθεσιν της ζωής, και όλην την δίψαν της, και τραγουδεί με την ραγισμένην φωνήν του τὰ εύθυμότερα τραγουδάκια.

Αυτός είναι ο μέγας και ο ύψηλός προσορισμός της τέχνης θα μου ειπήτε: Να συγκινη.

“Αλλά, Θεέ μου, είναι τόση ή ικανή να συγκινήση γύρω μας ζωή, ζωή με βήχα σπαρακτικώτερον από εκείνον ποϋ δονεί το ώραϊον σιήθος της Μπερτίτι!

ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΣ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ Ο ΠΙΛΟΣ

“Ισως εύθύς άμέσως δεν δυνηθή να εύρη τις ποία σχέσις είναι δυνατόν να υπάρχει μεταξύ του χαρακτήρος ενός ανθρώπου και του τρόπου, με τον οποίον φερει το καπέλλο του. Έν τούτοις ο καθηγητής Gross εύρε μεγάλην σχέσιν και τόσον άσφαλή, ώστε να την θεωρή άψευδές γνώρισμα.

“Ιδου τί περίπου λέγει: Οί καλόκαρδοι και οι γλυκοί τον χαρακτήρα φερουν το καπέλλο των κήπους κεκλιμένον προς τὰ πλάγια, έφ καπέλλο, το όποιον φερεται έπακριβώς ίσια, προδίδει τιμιον μεν χαρακτήρα και αυστηρόν, αλλά σχολαστικόν και πληκτικόν.

Καπέλλο έρριμένον προς τὰ όπισω, φαιερδνει κουφότητα, αυθάδειν, έδιαφορίαν και χρέη. Όσον δε περισσότερον κλίει προς τὰ όπισω, τόσον και ο φέρων πλησιάζει προς την χρεωκοπίαν.

“Η μεγάλη πλάγια κλίσις είναι σημεϊον αυθάδειας και προκλήσεως. Όταν το καπέλλο είναι καταβασμένον προς το μέτωπον, μαρτυρει χαρικήρα δύσκολον, φιλόνηκον, ακυθροπόν.

“Εκ των όλίγων τεύτων είναι δυνατόν να έξακριβώσετε τον χαρακτήρα των γνωστών σας.

ΓΛΥΚΕΙΣ ΧΕΙΜΩΝΕΣ

“Ο Γερμανός καθηγητής Hellmann έπεδόθη εις μελέτας επί των μεταπτώσεων της θερμοκρασίας και της υγρασίας καθ’ όλους τους χειμώνας έκατον έβδομήκοντα ότώ έτών. Έξ αυτών άριθμει τασαράκοντα ότώ γλυκοί χειμώνας, δι’ αυ: το ποσόν των θετικων θερμοικών άνωμαλιών των δύο καθ’ αυτό χειμεριών μηνών, του Δεκεμβριου και Ιανουαριου, υπερβαίνει τους δύο βαθμείς. Έκ της μελέτης ταύτης έξάγονται τὰ εξής συμπεράσματα:

1. Οί γλυκοί χειμώνας δεν ερχονται ποτε μόνωμένοι, αλλά μάλλον εμφανίζονται καθ’ ομάδας και τούτο συμβαίνει μάλιστα, όταν μεσολαβήση περίοδος της χωρίς γλυκόν χειμώνα.
2. Τα μεγαλείερα διαλείμματα μεταξύ των ομάδων τούτων είναι κατά μέσον όρον ένδεκα έτη: έν τούτοις δεν πρέπει να ταυτίζωμεν την περίοδον ταύτην προς την περίοδον των ήλιακών κηλίδων.
3. Οί γλυκοί χειμώνας είναι γανικώς μεγάλης διαρκείας. Πολλάκις ή θετική άνωμαλία έκδηλούται τον Νοέμβριον και έξακολουθει μέχρι του Φεβρουαριου και πολλάκις μέχρι Μαρτίου. Δύναται τις να βεβαιώση σχεδόν, ότι μετά ένα χειμώνα γλυκόν, ο Φεβρουάριος θα έχη επίσης μέσην θερμοκρασίαν ύψωμένην. Αι περίοδοι των όψιμων ψυχών (κατά Φεβρουάριον και Μάρτιον), κατόπιν γλυκών χειμώνος, είναι σχεδόν έξαιρέσις.
4. Κατά τους γλυκοί χειμώνας ή θετική θερμοική άνωμαλία φθάσει το άνώτερον όριον κατά τον Ιανουάριον.
5. Οί γλυκοί χειμώνας είναι γανικώς ύγροι.

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ

“Εφηρημόσθη και τούτο. Εις έν έστιατόριον επί έκάστης τραπέζης υπάρχει ξύλινος πίναξ των φαγητών της ήμέρας, άντικρυ δε έκάστου φαγητου και έν ήλεκτρικόν κομβιον. “Ο πελάτης πατή το κομβιον εκείνο, το όπολον άντιστοιχεί προς το φαγητόν, ποϋ έπιθυμήσεν, εύθύς δ’ άμέσως επί ενός μεγαλου πίνακος, εύρισκομένου εις το μαγειρείον, σημεϊούται ο άριθμός της τραπέζης του πελατου, ο άριθμός του φαγητου και αυτομάτως επίσης πίπτει έν δελτίον σημεϊούν την αξίαν της μερίδος. “Ολ’ αυτά συνοδεϋονται με ισχυρόν κωδωνισμόν, ο δε μάγειρος δεν έχει, παρά να σερβίρη το φαγητόν, το όποιον μαζί με το δελτίον της αξίας του κομίζεται υπό του υπηρέτου. Βεβαίως θα έλθη στιγμή καθ’ ήν και ο υπηρέτης θα έκλείψη, αντικαθιστάμενος υπό του ήλεκτρισμου.

Ετοιμασθήτε να απολαύσετε
το
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
‘Αε’ Όλα
1916

Υπέροχον δια την ύλην του.

Περιέχει άρθρα, διηγήματα, πραγματείας, ποιήματα, δράματα, κωμωδίας, εύθυμογραφήματα, έργα των δοκιμωτέρων καλάμων της πόλεώς μας και του έξωτερικού.

Εκλεκτικώτατον εις τας εικόννας του.

Δημοσιεύει αφθόνους εικόννας, έργα άριστοτεχνικά των καλλιτέρων καλλιτεχνών.

Πλούσιον εις γελοιογραφίας και τύπους.

Δια των σελίδων του παρελαύνει λεγεών όλη γελοιογραφιών, μεταξύ των οποίων και όλοι οι ίδανεικοι σύζυγοι, τους όποιους ώνειρεύθησαν αι άναγνώστριαί μας.

Καλλιτεχνικώτατον εις έκτύπωσιν.

Με πλούτον κοσμημάτων, φιλοκαλέστατον, πολύχρωμον, κομψοτυπωμένον επί σιλπνου και στερεου χάρτου.

Το ‘Ημερολόγιον ‘Αε’ Όλα 1916 σās υπόσχεται ήμέρας άπολαύσεως, γελώτων, χαράς, άντακουρίσεως.

Είναι άληθές έντύπημα, απαραίτητον δώρον της Πρωτοχρονιάς.

Τιμάται 5 γρόσια.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΕΝ ΒΛΕΜΜΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΝ

Δεσποινίς,

Εκείνος!

Είναι τέσσαρες μήνες και περισσότερο, απ’ ότου έλαβον τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἐρωτήσω πῶς τὸν ἐφαντάσθη τὸ πνεῦμά σας, πῶς τὸν ἐπόθησεν ἡ καρδιά σας τὸν ἰδανικὸν σύζυγον, ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἡ Μοῖρα θὰ σᾶς δώσῃ χάριν τῆς εὐτυχίας σας. Εἰς τὴν ἐρώτησίν μου αὐτὴν, μὲ προθυμίαν πολὺ κολακευτικὴν διὰ τὸ «**Ἀπ’ Όλα**» καὶ δι’ ἐμέ, ἔσπευσαν πολλαί, παρὰ πολλαί, ν’ ἀπαντήσουν.

Πολλὰ ἀπαντήσεις ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα διὰ τῶν σιγηλῶν, τὰς ὁποίας παρεχώρησε τὸ «**Ἀπ’ Όλα**» διὰ τὴν ἐρευνάν μας. Εὐχαριστῶ ὅλας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι μ’ ἐτίμησαν μὲ τὰς ἀπαντήσεις των καὶ ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὰς δεσποινίδας, τῶν ὁποίων αἱ ἀπαντήσεις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δημοσιευθοῦν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει λαμβάνω ὑπ’ ὄψιν τόσον τὰς δημοσιευμένας, ὅσον καὶ τὰς μὴ, τὰς ἀναγινώσκω μίαν ἀκόμη φορὰν προσεκτικὰ καὶ προσπαθῶ ἐξ αὐτῶν νὰ ἐξαγάγω τὸν ἰδανικὸν τύπον, τὸν ὁποῖον ἔπλασεν ἡ κοινὴ ψυχὴ.

Ἐκτὸς ὀλίγων χαριτολόγων ἀπαντήσεων, αἰτινες προεκάλουν τὸ μειδίαμα μὲ τὰ πειράγματά των, αἱ λοιπαὶ ἦσαν σοβαραί, μὲ πόθους ἀληθινούς, μὲ εἰλικρινεῖς ἐκδηλώσεις.

Ἄλλ’ ἀρὰ γε αἱ εἰλικρινεῖς αὐταὶ ἐκδηλώσεις ἦσαν πάντοτε διαβαθμισμέναι συμφώνως πρὸς τὴν ἀξίαν των, ἢ πολλάκις κατὰ ἐπουσιῶδες προέβαλλεν ἀπαιτητικόν, ἐνῶ ἄλλο οὐσιῶδες οὐδὲ κἂν ἐμνημονεύετο;

Δὲν ἀδικῶ ὅσας περιέπεσαν εἰς τὸ σφάλμα αὐτό· τὸ ἐξωτερικὸν εἶναι πάντοτε τὸ κυριαρχοῦν καὶ δι’ αὐτὸ ὑπέστησαν τὴν ἐπήρειάν του.

Σωματικῶς.

Εἶχον ἐρωτήσει :

— Πῶς ὄνειρεύεσθε τὸν σύζυγόν σας, πῶς τὸν θέλετε νὰ εἶναι σωματικῶς, πνευματικῶς, κοινωνικῶς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως χαρακτήρος;

Αἱ ἀπαντήσεις προσεπάθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον ν’ ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὴν ἐρώτησιν. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον μέρος αὐτῆς — τὸ σωματικῶς — αἱ περισσότεραι ἐνδιέτριψαν εἰς λεπτομερείας ἐξωτερικῆς παραστάσεως τοῦ σώματος, ἐζήτησαν τὸν σύζυγόν των ὑψηλὸν ἢ κοντόν, εὐσωμον ἢ ἰσχυρόν, πλεῖσται δὲ μᾶς προσδιώρισαν καὶ ἃ χρώματα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν μαλλίων του.

Ἄρὰ γε ἡ εὐτυχία ἐνὸς σπιτιοῦ, μᾶς συζυγικῆς ζωῆς, εἴμπορεῖ νὰ ἐξαρτᾷται ἀπὸ τόσα ἐπουσιῶδη πράγματα; Ἡ παρατήρησις ἡ κοινωνιολογικὴ μᾶς πείθει, ὅτι τὰ πράγματα αὐτὰ πολὺ ὀλίγον ἐπηρεάζουν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας. Οἱ ξανθοὶ ἢ μελαγχροῖνοί, οἱ κοντοὶ ἢ οἱ ὑψηλοὶ, δὲν εἶναι περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον δικαιοῦχοι εἰς τὸν τίτλον τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου.

Ἐτεραι τῶν ἀπαντήσεων μᾶς ἔδωσαν τὸν

κατάλληλον ὄρισμόν, τὴν δικαίαν ἀπαιτήσιν πάσης κόρης. Αὐταὶ τὸν ἰδανικόν των ἐπόθησαν πρὸ παντὸς **ὕγιᾶ**.

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια. Ἄν ἡ εὐτυχία μᾶς οἰκογενείας δὲν ἐξαρτᾷται ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τοῦ συζύγου, ἐξαρτᾷται ὁμως ἀπὸ τὴν καθ’ ὅλου ὑγείαν του, ἢ ὁποία κατανατᾷ ὑγεία τῆς συζύγου του, ὑγεία τῶν παιδιῶν των. Βλέπομεν πολλάκις, ὀλίγον μετὰ τὸν γάμον, τὴν μὲν γυναῖκα νὰ φθίνη, τὰ δὲ ἐκ τοῦ γάμου τούτου παιδιὰ νὰ προβάλλουν καχεκτικά, ἀναιμικά, ἔκφυλα, φέροντα εἰς τὸν ὀργανισμόν των τὰ σπέρματα φοβερῶν νόσων. Μὴ νομίζετε, ὅτι ὅλ’ αὐτὰ τὰ δεινὰ εἶναι τυχαῖα· μὴ νομίζετε, ὅτι εἶναι ξένα καὶ ἀσχετα πρὸς τὴν ὑγείαν τοῦ συζύγου. Ἡ παρατήρησις ἀπέδειξεν, ὅτι τὰ ὀγδοήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ὀφείλονται εἰς ἀσθένειαν, τὴν ὁποίαν ἐπιμελῶς ἀπέκρουπτεν ὁ σύζυγος.

Ὅμιλῶν πρὸς δεσποινίδας, δὲν δύναμαι νὰ ἐκταθῶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου πλεῖστον· ἀλλὰ καὶ δὲν παύω νὰ βροντεφωνῶ, ὅτι πρὸ παντὸς ὑγείαν, ὑγείαν ἀμόλυτον πρέπει νὰ διαθέτῃ ὁ ἰδανικὸς σύζυγός σας.

Πνευματικῶς.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, αἱ περισσότεραι ἀπαντήσεις ζητοῦν τὸν σύζυγον πνευματικῶς ἀνεπτυγμένον.

Συνυπογράφω εἰς τὴν ἀπαιτήσιν αὐτὴν, ἢ ὁποία μοῦ φαίνεται δικαία. Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ ὁμως νὰ σημειώσω ἐδῶ κάποιαν ἐρμηναίαν τῆς λέξεως. Πνευματικῶς ἀνεπτυγμένος δὲν εἶναι ὁ πολυμαθὴς μόνον, διότι τότε ἰδανικοὶ σύζυγοι πρέπει νὰ εἶναι μόνον οἱ διδάσκαλοι. Ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὸ ποσὸν τῶν γνώσεων, ἀλλ’ εἰς τὴν πνευματικὴν εὐρωστίαν, ἣτις παίζει τὸν σπουδαιότερον ρόλον εἰς τὴν συζυγικὴν εὐτυχίαν. Ἡ ἀντίληψις, ἡ κρίσις, ἡ πνευματικὴ διαύγεια, εἶναι προσόντα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ζητῇ μία κόρη ἀπὸ τὸν μέλλοντα σύζυγόν της. Μὴ νομίζετε δέ, ὅτι εἰς τὴν πολυγλωσσίαν καὶ πολυγλωσσίαν συνυπάρχουσι πάντοτε ὅλ’ αὐτὰ.

Κοινωνικῶς.

Αἱ δεσποινίδες, ποῦ ἀπῆλθον πνευματικὴν μόρφωσιν ἀνωτέραν διὰ τὸν σύζυγόν των, ἐθεώρησαν πρέπον νὰ ζητήσουν καὶ κοινωνικὴν θέσιν ἐπίσης ἀνωτέραν.

Εἰς τὴν ἀπαιτήσιν αὐτὴν ὄχι μόνον δὲν συνυπογράφω, ἀλλὰ καὶ διαμαρτύρομαι.

Μόνον εἰς τὰ παραμύθια αἱ βοσκοποῦλαι, ποῦ παίρνουν βασιλόπουλα, ζοῦν εὐτυχισμένα. Εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν οἱ ἀνόμοιοι γάμοι δὲν κλείουν τὴν εὐτυχίαν, ἀλλὰ τὴν ἀποκλείουν μάλιστα. Ἡ διαφορὰ ἡ κοινω-

νικὴ τῶν δύο συζύγων θὰ εἶναι πάντοτε ἐν φοβερὸν μεσότοιχον διὰ τὴν ἁρμονίαν των. Μὴ νομίζετε, ὅτι τὸ χρῆμα ἐξισώνει, διότι τοῦτο εἶναι λίαν ἀπατηλόν. Μὴ φρονεῖτε δέ, ὅτι εἶναι εὐκόλον καὶ ὠραῖον νὰ ζῆ τις παρὰ τὴν τάξιν του. Ἡ ἀγωνία, ἡ προσπάθεια, αἱ ἀπαιτήσεις, εἶναι φοβεραὶ βάσανοι.

— Ἄλλ’ ἀποκλείετε λοιπὸν τὴν κοινωνικὴν πρόοδον;

Εἰς ἐκείνην, ποῦ θὰ μοῦ κάμῃ τὴν παρατήρησιν αὐτὴν, θὰ τῆς ἀπαντήσω :

— Τοῦναντίον μάλιστα, ἀλλὰ τὴν ἐννοῶ νὰ γίνεται μαζὶ παρὰ τῶν δύο συζύγων, διὰ τῆς κοινωνικῆς των βελτιώσεως καὶ διὰ κοινῶν προσπαθειῶν. Τὰ ἄλματα οὐδέποτε εἶναι εὐχάριστα καὶ ἀρεστά· ἡ φύσις οὐδέποτε κάμνει τοιαῦτα. Διατὶ θέλομεν νὰ παραβῶμεν τὸν κανόνα της;

Ὁ χαρακτήρ.

Ἡ προσοχὴ τῶν δεσποινίδων — καὶ φαίνεται τοῦτο ἐκ τῶν ἀπαντήσεών των — ἐστράφη, καὶ πολὺ δικαίως, εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ συζύγου. Εἶναι ἀληθές, ὅτι κακὸς χαρακτήρ φέρει πολλὰ τὰ θλιβερὰ εἰς τὴν συζυγικὴν ἐστίαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ χαρακτήρ δὲν εἶναι ἀσχετος πρὸς τὴν ἀνατροφὴν, τὴν οἰκογενειακὴν καταγωγὴν καὶ τὸ πρῶτον περιβάλλον, ἐν ᾧ ἔζησεν ὁ ἀνὴρ, πρέπει νὰ ἐπιστηθῇ ἡ προσοχὴ σας, δεσποινίς, ἐπὶ ὅλων αὐτῶν. Ἄλλ’ ὅτι πρὸ πάντων πρέπει νὰ σᾶς ἐπασχολήσῃ, εἶναι αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἰδανικοῦ σας. Αὐταὶ μορφόνουν τὸν χαρακτήρα, αὐταὶ ἐξασφαλίζουν τὴν εὐδαιμονίαν καὶ αὐτὰς εἴμπορεῖτε κάλλιστα νὰ ἐξακριβώσετε, διότι αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ δὲν ἀλλάσσουσιν.

Ὅτι εἶναι ἡ ὑγεία διὰ τὸ σῶμα, αἱ ἠθικαὶ βάσεις εἶναι διὰ τὸν πνευματικὸν ἀνθρώπον. Μὴ φανῆτε ποτὲ ἐπιεικῆς· μὴ θελήσετε νὰ κολάσετε τὰ πράγματα, διότι κάθε συνθηκολόγησις σας θὰ ἐκσπάσῃ εἰς κακόν.

Ἰδανικὸς - Ἰδανικὴ.

Μία ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν λαμβάνω αὐτὴν τὴν στιγμὴν, μοῦ λέγει :

«— Ἰδανικὸς σύζυγος εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ θὰ εὕρῃ τὴν ἰδανικὴν γυναῖκα».

Μὲ τὰς δύο γραμμάς ἐννοῶ τί θέλει νὰ εἰπῇ ἡ ἐπιστέλλουσα. Φρονεῖ, ὅτι ἡ γυναῖκα εἶναι ἐκείνη, ἢ ὁποία διαπλάττει οὐκ ὀλίγον τὸν ἀνδρικὸν χαρακτήρα καὶ τὸν κάμνει εὐτυχῆ, καθισταμένη καὶ αὐτὴ δι’ αὐτοῦ εὐτυχισμένη.

Καὶ τώρα;

Ἡ ἐρευνά μας αὐτὴ ἔληξε· ἀπὸ τὴν στήλην αὐτὴν ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ στραφῶ πρὸς τοὺς νέους μας καὶ νὰ τοὺς εἶπω :

— Ἀγαπητοὶ μου· ἐμάθετε πῶς σᾶς ποθοῦν αἱ δεσποινίδες μας· ἀπομένει εἰς σᾶς ὄχι ὁ λόγος, ἀλλὰ τὸ πρῶτον βῆμα. Τείνατε πρὸς μίαν ἐξ αὐτῶν τὴν χεῖρα καὶ ἀδελφωμένοι ριφθῆτε εἰς τὸν ὠραῖον ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἡ σύζυγος θὰ σᾶς δώσῃ τὴν εὐτυχίαν, ποῦ δὲν ἔχετε, τὸ θάρρος, ποῦ σᾶς λείπει, τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ζητεῖτε ματαίως παντοῦ ἄλλοῦ.

→ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ←

συνέχεια από σελ. 142

Ὁ Κυπριανός, ἀφοῦ παρετήρησε μίαν ἀκόμη φοράν τὸ σύνολον, ἐπάτησε τὸ κομβίον.

— Ἐτελείωσεν, εἶπε μὲ τόνον θριαμβευτικόν.

Ἐπειτα, στρεφόμενος πρὸς τὸς ἐπισκεπτρίας, ταῖς λέγει :

— Τώρα, δεσποινίς, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀφιερῶσω μίαν πλάκα καὶ διὰ σᾶς ;

— ὦ ! κύριε.

— Ὅρισατε ἐδῶ εἰς τὴν σκιάν· θὰ σᾶς φωτογραφήσω πόζαν... Μαμά, φέρε μου τὸ πόδι τῆς μηχανῆς.

Καὶ ἡ μητέρα, μὲ τὴν φυσικὴν ὑποταγὴν τῶν γυναικῶν τῆς ἐπαρχίας εἰς τοὺς συζύγους καὶ τοὺς υἱοὺς των, ἐπῆγε νὰ τοῦ τὸ φέρον.

Ἡ Μαρίκα ἐδέχθη ἐπιχαρίτως. Ἐνῶ ὁ κληρονόμος τῆς ἐπαύλεως ἠτοίμαζε τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν, ἐκανόνιζε τὸν φακόν, ἔθετε τὰς πλάκας, ἡ κόρη εἶδεν ἐκεῖ μακρὰν τὸν συνεσταλμένον νέον μὲ τὸ πληγωμένον πρόσωπον, ὁ ὁποῖος, καίτοι ἐξηκολούθει τὴν ἐργασίαν του, οὐχ ἦτον ἔβλεπε τὴν νεάνίδα μὲ πολὺ παράδοξον ὕφος... Ἡ κόρη ἠσθάνθη ἀνεξήγητον συγκίνησιν.

— Δεσποινίς, ἔτοιμος· μὴ κινεῖσθε, παρακαλῶ.

Ἡ Μαρίκα δὲν ἐκινήθη καί, διὰ νὰ φανῆ ὠραιότερα, διὰ νὰ λάβῃ τὸ πρόσωπόν της μίαν γλυκεῖαν ἔκφρασιν, ἀνεπόλησε τὸν τρυφερόν ἀποχαιρετισμόν, τὸν ὁποῖον πρὸ τριῶν σχεδὸν ἐτῶν ἔκαμεν ἐπάνω εἰς τὸ ἀμάξι μὲ τὸν μικρὸν ἐκεῖνον χορτοκόπον.

— Ἐτελείωσεν ! ἀνεφώνησεν ὁ Κυπριανός μὲ φωνὴν πλήρη αὐταρεσκείας.

Βλέπων δέ, ὅτι ὁ πατήρ του παρέσυρε διπλωματικώτατα τὴν κυρίαν Καλουμένην πρὸς τὴν ἐργαζομένην μηχανήν, αὐτὸς ἐπλησίασε τὴν Μαρίκαν. Ὁ νέος ἐφαίνετο κάπως ταραγμένος. Τὰ μάτια του ἔβγαζαν φωτιές.

— Ἄ ! δεσποινίς, τῆς εἶπεν. Ἄν εἶχα φωτογραφικὸν ἐργαστήριον, θὰ σᾶς ἐφωτογράφιζον μὲ πόζαν καὶ θὰ ἐπετύγγανον πολὺ καλλίτερον ἀφ' ὅσον σήμερον ἐλπίζω. Καὶ ἂν ἤμην ζωγράφος !...

Ἡ Μαρίκα ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσκέπετο :

— Λοιπὸν ἡ δειλία καὶ ἡ συστολὴ τοῦ νέου δὲν διήρκεσαν πολὺ ! Διὰ ν' ἀλλάξῃ δὲ τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας, ἡ ὁποία κατήντη δι' αὐτὴν ὀχληρά, ἡ κόρη ἠρώτησεν :

— Ἐξακολουθεῖτε ν' ἀναβαίνετε εἰς τὰ χορτάμαξα ;

— Ὁχι ! σεῖς ;

— ὦ ! εἰς τὴν πρωτεύουσαν οὐδέποτε μοῦ παρουσιάζεται εὐκαιρία.

— Κρῖμα ! καὶ ὅμως εἰσθε τόσον χαριτωμένη ἐκεῖ στὰ ὑψηλά !... ἂν ἐνθυμοῦμαι καλῶς...

— Ὡστε εἴχατε νὰ μὲ σκεφθῆτε ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ;

— Πῶς ὄχι ; καὶ πιστεύω, ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον θὰ σᾶς σκέπτομαι περισσότερον.

Ἡ Μαρίκα προσεποίηθη, ὅτι δὲν ἀντελήφθη. Οἱ λόγοι οὗτοι, ἂν προήρχοντο ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλον, θὰ τὴν προσέβαλλον ἐξάπαντος. Ἄλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι τάχα ἐπιεικὴς πρὸς τὸν νέον ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου ἡ θελκτικὴ ἀνάμνησις δὲν ἐξηλείγετο ποτέ ἀπὸ τῆς μνήμης της ; Ἐκυψε, διὰ νὰ ὀφραυνθῆ μίαν λεβάνταν, ἡ ὁποία ἐφύετο παρὰ τὸν τοῖχον.

— Ἀγαπάτε τὴν λεβάνταν ; εἶπεν ὁ Κυπριανός.

Καὶ κύψας ἔκοψεν ἀνθὴ ἀπὸ τὸ ἀνθισμένον φυτόν, προσφέρων αὐτὰ εἰς τὴν κόρην.

Ἐπειτα τὴν ἠρώτησε :

— Θέλετε νὰ ἔλθετε ἀπ' ἐδῶ ; θὰ κόψωμεν καὶ μερικὰ ρόδα.

Καὶ ὁ νέος διητυθύνθη πρὸς τὸν κῆπον, διὰ νὰ κόψῃ ρόδα, ὀρτενσίας, γαρύφαλλα. Ὅ,τι ἀνθὸς ἔβλεπεν, ἤθελε νὰ τὸ κόψῃ, διὰ νὰ τὸ προσφέρῃ εἰς τὴν νέαν.

Ἡ Μαρίκα ἠναντιοῦτο μὲ μειδίσματα.

— Ὁχι, ὄχι, κύριε, εὐχαριστῶ, φθάνουν... Καταστρέφετε, ἐξ αἰτίας μου, τὸν κῆπόν σας· θὰ σᾶς ἐπιπλήξω.

Παρὰ τὴν ἀρνησίαν της ὅμως, ἄφινε νὰ τῆς γερμίζῃ τὴν ἀγκάλην ἀπὸ ἀνθὴ ὁ νέος καὶ ἐδίδκνυε τὴν μεγάλην της εὐαρέσκειαν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ μάτια της.

— Ἄ ! ἀκόμη αὐτὸς ὁ νέος ! ἐμιθύρισεν ἡ Μαρίκα, ἐπαναβλέπουσα τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον μὲ τὸ πληγωμένον πρόσωπον, ὅστις τὴν παρετήρει ἀκίνητος ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ κάποιου δένδρου. Ποῖος εἶναι αὐτὸς λοιπὸν ;

— Εἶναι ὁ ἀδελφός μου, ἀπήντησεν ὁ Κυπριανός μὲ δισταγμὸν τινα.

— Ἀδελφός σας ; ... Ἄ ! ναί, ἔχετε ἀδελφόν ! ...

Ἄλλ' ἡ κυρία Καλουμένη ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ἀποχαιρετήσῃ τὸν κύριον Μπρουσκάιλ.

— Πᾶμε, κόρη μου· τὸ ἀμάξι θὰ μᾶς περιμένῃ πολλὴν ὥραν τώρα.

Ἡ Μαρίκα ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Κυπριανόν.

— Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν, κύριε.

— Χαίρετε, δεσποινίς· θὰ ἔλθω νὰ σᾶς φέρω τὰ φωτογραφικὰ δοκίμια.

— Ἐχει καλῶς.

Ὅταν διήρχοντο πλησίον τῶν ἐργατῶν, ἡ κόρη ἐζήτησε τὰ μάτια τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κυρίου Κυπριανοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐνδεδυμένος καθὼς οἱ χωρικοί. Ἐφοβεῖτο, ὅτι ὑπῆρξεν ἀγενὴς κάπως πρὸς αὐτὸν τὴν προηγουμένην ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν τὸν συνήνησεν εἰς τὸ λιβάδι. Ἦθελε λοιπὸν νὰ τὸν ἴδῃ σήμερον καὶ νὰ τὸν χαιρετήσῃ τώρα, ποῦ εἴξευρεν, ὅτι...

Ἄλλ' ἡ κόρη οὐδαμοῦ συνήνησεν τὸν νέον.

5. — Ὁ ἀδελφός.

Ὁ Βερτράνδος Μπρουσκάιλ εἶχε ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ὕψος παράφρονος. Οὐδέποτε θὰ ἐπίστευεν, ὅτι εἰς ἄνθρωπος εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι τόσον δυστυχής.

Νὰ ἔχη ἀπὸ τριῶν ἐτῶν μίαν καὶ μόνην ἐπιθυμίαν, ὅπως ἐπανίδῃ τὴν τρυφερὰν νεάνίδα, νὰ τὴν συναντήσῃ δις ἀπὸ τῆς ἐπανόδου της καὶ ὅμως νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσῃ ἡ κόρη !

ὦ ! ὅταν τὴν εὔρε πρὸ ἡμερῶν καθημένην εἰς τὸ λιβάδι, εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν ἀκριβῶς, ὅπου εἶχον συναντηθῆ διὰ πρώτην φοράν, ὅταν τὴν ἀνεκάλυπεν ἐκεῖ τόσον ὠραίαν, τόσον κομψήν, μὲ τὴν θερινὴν της ἐνδυμασίαν, ὁποῖαν γοητεῖαν ἠσθάνθη ὁ νέος, ὁποῖαν θωπεῖαν ἐδοκίμασεν ἡ καρδιά του ! Καὶ ἐν ταῦτοις ἡ κόρη αὐτῆ ἀπηυθύνθη πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς ξένον, τὸν ἠρώτησε πῶς ἔχει εἰς τὴν ὑγείαν του ὁ υἱὸς τοῦ Μπρουσκάιλ, χωρὶς νὰ ταραχθῆ διόλου, καθὼς ὁμιλεῖ τις εἰς τυχαῖον διαβάτην.

— Ἄλλ' εἶμαι ἐγώ, ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν ν' ἀπαντήσῃ. Εἶμαι ἐγὼ ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Μπρουσκάιλ, ἐκεῖνος ἀκριβῶς, τὸν ὁποῖον ἔχετε φιλήσει προτοῦ ἀναχωρήσετε, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθητε νὰ μὴ τὸν λησμονήσετε ποτέ... Ἐγὼ εἶμαι, δεσποινίς Μαρίκα, ἐγώ, ποῦ ἀπὸ τότε ἐσκεπτόμην διαρκῶς σᾶς.

Ἄλλὰ πῶς νὰ τολμήσῃ νὰ τῆς εἰπῆ αὐτά ; Τώρα εἶχε πρόσωπον παραμορφωμένον· ἡ πρόσφατος πληγὴ τοῦ προσώπου δὲν εἶχεν ἐξαλειφθῆ ἀκόμη, τὸ ἐν του δὲ μάτι ἦτο πρσιμένον ἔτι. Ὁχι, δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τῆς κομψῆς ἐκείνης νεάνιδος· θὰ τῆς προῦξενε ἀποτροπιασμόν. Ἀργότερον, ὅταν ἡ πληγὴ του ἐξηλείφετο, θὰ εἶχεν ἴσως τὸ θάρρος νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν Μαρίκαν.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν ;

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ.

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέριμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν εὐροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχρώσεων. Camomille Allemande

εἰς τὸ ἸΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1148.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ.

Κάποιος ονομαστός ζωγράφος είχε φοβερήν αντιπάθειαν πρὸς τὸ νερὸ καὶ τὸ νίψιμον.

— Ἀγαπητέ μου, δὲν θὰ πλύνω τὸ χέρι αὐτό, διὰ νὰ διατηρῶ ἀνάμνησιν τῆς προσφιλοῦς μοι χειροψίας σου.

Καὶ λέγων αὐτό, ἐδείκνυε τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι.

— Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι τὴν ἀπέχρυσεν αὐτὸ νερὸν ἢ θάνατον ἐπίσης καὶ τὸ πρόσωπόν του.

Μίαν ἡμέραν παρουσιάσθη εἰς κύκλον φιλικὸν μὲ πρόσωπον περισσότερον ἀκάθαρτον ἢ ἄλλοτε καὶ ἀνήγγειλε μὲ χάραν, ὅτι ἐγείετο δεκτὸς ἀπὸ κάποιον ἑκατομμυριοῦχον.

— Φαίνεται, ὅτι θὰ σὲ φίλησεν, παρατήρησε μὲ πονηρίαν τις ἐκ τοῦ κύκλου, παρατηρῶν εἰρωνικὰ τὸ ἄπλυτον πρόσωπον τοῦ ζωγράφου.

Ὁ σύζυγος ἢ τὸ σκυλλάκι.

Ἴδεν ἐν ζήτημα, τὸ ὅποιον ἐθήκε πρὸ τινος σοβαρὸν εὐρωπαϊκὸν περιοδικόν.

— Ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς, μία κυρία πρέπει νὰ σώσῃ κατ' ἀρχάς τὸν σύζυγόν της ἢ τὸ σκυλλάκι της;

Πολλοὶ κυρίως τῆς ἀριστοκρατίας ἀπήντησαν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην σοβαρώτατα. Παραθέτομεν μερικὰς ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τούτων:

— Ἐγὼ καθήκον νὰ σώσω τὸ σκυλλάκι μου. Ὁ σύζυγός μου ἂν σωθῇ μόνος του.

— Ἐν περιπτώσει κινδύνου, θὰ σκαφθῶ εὐθύς ἀμέσως τὸ σκυλλάκι μου, διότι αὐτὸ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ σωθῇ μόνο του καὶ διότι τοῦ ὀφείλω πολλὰς χάριτας.

— Ἐγὼ θὰ σπεύσω εἰς σωτηρίαν τοῦ μικροῦ μου, τοῦ χαριτωμένου σκυλλιοῦ. Τοῦ ὀφείλω πίστιν, εἰς τὸν ἄνδρα μου... δὲν ὀφείλω τίποτε. Εἴμπορεῖ νὰ καυχήθῃ, ὅτι ὑπῆρξε τέσσον πιστὸς εἰς ἐμέ, ὅσον καὶ τὸ σκυλλάκι μου;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ὅμως αὐτὴν ἀπήντησαν καὶ ἄνδρες. Ἀναγράφωμεν καὶ ἐξ αὐτῶν μερικὰς γνώμας:

— Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ σώσῃ τὸ σκυλλί της. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἄνδρα της εἶναι προτιμώτερον νὰ κατῇ ζωντανός, παρὰ νὰ συζῇ μὲ γυναῖκα, ποῦ ἔχει τειχάτας ἰδέας.

— Καὶ οἱ δύο εἶναι ζῶν· θὰ σώσῃ λοιπὸν ἐκεῖνο, ποῦ προτιμᾷ.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

Δ ΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατῇ, Σαρδύλειον γάν, ἀριθμ. 6, ὀπισθεν τῆς Κροδὶ Λυοναί.

Διεκπεραίωσις πάσης ὑποθέσεως εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια.

Τὰ καλλίτερα κρασιά,

τὰ εὐγευστότερα ρακιά

εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμελιτζιλέρ, 86—90. Τηλέφ. 1105.

ΟΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ καλλίστης οἰκογενείας ζητεῖ θέσιν. Διδασκαλία ἑλληνιστῆ καὶ γαλλιστῆ. Εἰδικὴ δι' ἐργόχειρα. Ἀπευθυντέον παρ' ἡμῖν.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος καὶ ἤδη ἐν διαθέσιμότητι, ἀναλαμβάνει τὴν ἐξέλεγχσιν, τακτοποίησιν καὶ τήρησιν καταστάσεων. Ὁμοίως ἀναλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἐμπορικῶν. Ἀμοιβὴ μετρία. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΑΤΙΘΑΣΣΟΝ ΠΛΑΣΜΑ

Ἀφοῦ ἐπέρασεν μίαν ὀλόκληρον καλοκαιρινὴν ζωὴν μέσα εἰς ζηλευτὴν ὠραιότητα καὶ διαφάνειαν, ἀπ' αὐτὴν τὴν γραφικὴν ἀτμοσφαιρικὴν τοιαύτην μέχρι τῆς ἀραχνι ὑφάντου, σχεδὸν ἀσώδους, περιβολῆς της, δὲν ἐννοεῖ νὰ μείνῃ πίσω καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα.

Ἐσκέπασε μὲ παχύμαλλο γουναρικό τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ γαλακτώδη τοῦ σώματός της μέρη, ποῦ μὲ τὴν ὑπερφάνειαν μᾶς ὑπεδείκνυεν, ἐκρυψε τὰ κρινόλευκα χεράκια της μέσα εἰς βαρῆτιμον μανσόν, ἠθάνθη, τέλος, τὴν ἐπιβολὴν τοῦ χειμωνιάτικου ψύχους καὶ, ὅπως ὄλει, παρουσίασε καὶ αὐτὴ κατ' αὐτοῦ τὰ ἀμυντικὰ μέσα της.

Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ ὁμολογήσῃ τελείαν ἦταν.

Πίσω ἀπὸ τὴν γυαλιστερότητα τῶν γουναρικῶν της, ἀφῆκε δειλὰ· δειλὰ νὰ φαίνεται ἓνα κομμάτι τοῦ κνικεῖου λαιμοῦ της, τὸ ὀπίθον, ἐν συνεχείᾳ μὲ τὴν ὠραιότητα, τὴν ἐκφραστικὴν τῶν ματιῶν καὶ τοῦ ἄλλου διαρκῶς γελαστοῦ προσώπου της, μυρίζει χάριν καὶ γλύκα καλοκαιριοῦ, ἐπιβάλλεται παντοῦ καὶ πάντοτε, δὲν ἀφίνει κανένα ἀσυγκίνητον.

Δὲν ὑπάρχουν πλέον τὰ ἀνοιξιὰτικα· μυροβόλα ρόδα, οὔτε τὰ μεθυστικά γιασμιά, διὰ νὰ τὴν στολίσουν κομάρωτά. Ἐν ταῦτοις ἐπροσέξατε; Καὶ ἐν μέσῳ χειμῶνι δὲν τῆς λείπει τὸ ἀπαραίτητο κομψὸ μπουκετάκι τῶν τεχνητῶν χρυσαυθῶμων ἢ τῆς βιολέτας.

Ἐπάνω ἀπὸ τὰ βαρετὰ ἀπὸ λούτρο ἢ ἀστροχάν χειμωνιάτικα φορέματά της δὲν ἐπέρασεν οὔτε Φειδίου σμήλη, οὔτε χέρι Πραξιτέλους.

Ἐν τούτοις, τὴν βλέπτετε καὶ πάλιν νὰ ἐπιδεικνύῃ τελειότητα καὶ τὴν τελευταίαν ἐκ τῶν ὠραίων γραμμῶν της νὰ φεύγῃ ἐπάνω εἰς τὰ πεζοδρομία ὡς μυθικὴ νύμφη, ὡς ἀφάνταστος σελφίς, ὡς ἄλλο κινητόν, ἀμμήτου εὐμορφίας, ἄνθος, τὸ ὅποιον, ἐν μέσῳ τῆς ἀγριότητος καὶ τοῦ σκυθρωπασμοῦ ἐνός βαρέος χειμῶνος, σκορπᾷ ζωὴν, χάριν, ἄρωμα, συγκίνησιν.

Δὲν ἐννοεῖ δέ, οὔτε μίαν στιγμὴν, νὰ σταματήσῃ τὴν φιλάρεσκον εὐμορφίαν καὶ χάριν της.

Τὴν ἐπροσέξατε; Ὅτι καθρεπτισθῆ εἰς κάθε βήμᾳ της μέσα εἰς τὸ γυαλί κομμῆς βιτρίνας, ἢ δειλὰ· δειλὰ θὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ τσαντάκι της κομψὸ καθρεπτάκι, ὅταν θὰ εὕρῃ κάπου εἰς κάποιαν γωνίαν εὐκαιρίαν μοναξιᾶς, διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν κοκκιταρίαν της, νὰ βάλῃ στὴν θέσιν της καμμίαν ἀτίθασσον τρίχα τῶν καλοκατενισμένων μαλλιῶν της, νὰ διώξῃ καμμίαν δυσανάλογον πρὸς τὴν κανονικὴν ὠραιότητα τοῦ προσώπου της ἀταξίαν τῆς πούδρας της.

Τὴν ὀνόμασαν ἄνθος, χαριτωμένο παυλί, ζωὴν καὶ ἄρωμα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἀλλὰ πῶς; ἀφοῦ ἐκεῖνα μὲν, πειθήνια εἰς τὴν σφραγίδα τοῦ μαρμαροῦ, τὸν ὀπίθον ἐπιβάλλει ἢ χειμωνιάτικη νάρκη πρὸ πολλοῦ δὲν μᾶς δείχνουν τὰ ζηλευτὰ θέληγρά των, ἐνῶ ἡ γυναῖκα, τὸ ἀτίθασσον, τὸ ἀνυπότακτον αὐτὸ πλάσμα, ἐπατασταται καὶ κατ' αὐτῶν τῶν αἰωνίαν νόμων, μὲ τὴν ἄνευ διακοπῆς ἀειπαλλῆ θαλαρότητά της;

Καί, χωρὶς νὰ θέλω, φέρω εἰς τὸν νοῦν μου τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ:

Γυναῖκα, πάντοτε ζωὴ τραλλή, καμάρει κ' ἄλλοι στον ποῦ... τὴν πάρη.

Ἄσ...

Ο ΚΟΣ ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ, μουσουργὸς καὶ κλειδοκυμβάλου καὶ ἄσματος τῆς Μουσικῆς Σχολῆς τῆς Βιέννης μὲ εἰκοσαετῆ πείραν, δέχεται μαθήματα εἰς συγκαταβατικὰς τιμὰς. Ἀπευθυντέον: Μπέγιογλου, Ἄϊναλῆ· Τσερμέ, ἀπαρτεμάν Καραγιάννη, ἀριθμ. 5.

Ἰερὸν κήρυγμα. — Τὴν Κυριακὴν κατὰ τὴν λειτουργίαν ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἐν Μπέγιογλου ὁ κωδικογράφος τῶν Πατριαρχείων Ἰεραλ. κ. Δωρόθεος. Ἐπικαιρότης θέματος, ἀδρότης ἀνοιχῶν, ἐπαλληλία ἐπιχειρημάτων, ἀφέλεια καὶ γλυκύτης διέκρινον τοῦ εὐέλπιδος κληρικοῦ τὸν λόγον, ὅστις καὶ ὑπερήρεσεν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα.

Βάπτισις. — Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐτελέσθη ἐν Μπέγιογλου ἡ βάπτισις τῆς νεογενήτου θυγατρὸς τοῦ μεγαλεμπόρου κ. Κωνστ. Γουζαγορίδου, ἀνεδέξατο δ' αὐτὴν ἐκ τῆς ἱεράς κολυμβήθρας ἡ δεσποινὴς Ἀναστασία Σαργιάδου, διευθύντρια τοῦ ἐν Χάσκιϊ Παρθναγωγείου, ὀνομάσασα αὐτὴν Αἰκατερίνην· Χαρίκλειαν. Εἰς ταῦς γονεῖς εὐχόμεθα νὰ τοῖς ζήσῃ ἡ νεογέννητος.

Ποδοσφαιρικὴ ἀγωνία. — Τὴν π. Κυριακὴν διεξήχθησαν ἐν Τατασόλοις μεταξὺ τῶν δευτέρων τμημάτων τῶν Συλλόγων «Ἀστὴρ» Τατασούλων καὶ «Πέρα Κλοῦπ» Μπέγιογλου ποδοσφαιρικὴ ἀγωνία. Κατόπιν ζωηροτάτου ἀγῶνος, ἀμφοτέραι αἱ ὀμάδες ἀνεδείχθησαν ἰσοπαλοὶ μὲ ἐν τέρμῳ ἐναντι ἐνός.

Κινηματογράφου. — Ἀμφιθέατρον. Πλουσιώτατον πρόγραμμα καὶ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ταινίαι ἐκλεκταὶ καὶ ἐπίκαιροι, δράματα μεγίστου ἐνδιαφέροντος καὶ κομψαῖαι εὐφυσέσονται. Ἡ διευθύνσις τοῦ κινηματογράφου τούτου, ἐπιθυμοῦσα, ὅπως εὐαρεστήσῃ τὴν ἀφθόνην συρρέουσαν εἰς αὐτὸ καλὴν κριτικὴν, συνέστησεν ἀρχήσασα ἐκ διαφόρων ὀργάνων, τελείως κατηρητισμένην, ἥτις παίξει ἐκλεκτὰ τεμάχια. Προτιμᾷτε τὸν κινηματογράφον τοῦ Ἀμφιθέατρον, διότι ἐξέχει πάντοτε τὸ πρόγραμμά του.

Σινὴ Παλάς. Καθ' ἐκάστην ἡμερίδα ἀπὸ τῆς 3 μ. μ. ὥρας. Αἰθροῦσα κομψὴ καὶ πελυτελής, πρόγραμμα πάντοτε ἐκλεκτὸν καὶ καλλιτεχνικόν. Πολεμικὰ γεγονότα, δράματα, κομψαῖαι.

Ρεαλιὰ. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ «Βαριστέ» συγκεντρώνει καθ' ἐκάστην τὸν καλὸν κόσμον τῆς πρωτευούσης, χάρις εἰς τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ πρόγραμμα καὶ τὴν καλὴν μουσικὴν. Οἱ ἀνεγνώσταί μῆς ἔχουν ἐκπτώσιν 50% ἐν παρουσιάσειν τὸ εἰς τὴν ὀπισθεν σελίδα δημοσιεύμενον δελτίον.

Κοσμογράφου (πρόφην Ἰπποδρόμιον). Πάντοτε ὠραῖαι καὶ ἐπίκαιροι ταινίαι. Ἀγριεὶσμός, φωτισμός ἀπλετος ἢ τελεῖα μουσικὴ καὶ ἡ κομψότης τῆς μεγάλης αἰθούσης του τὸν καθιστᾷσι πολυσύχναστον ἐκλεκτοῦ κόσμου κέντρον. Εἴσοδος μόνον μὲ 70 παρ.

Χειμερινὸν θέατρον Καθῆ·κιοῖ. Σινεμά Ὀριαντάλ. Εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν κινηματογράφων. Τὸ πρόγραμμά του εἶναι ἀπόλαυσις. Αἱ θαυμάσαι ταινίαι του συγκεντρώνουν καθ' ἐκάστην πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ὅλοι στὸ «Σινεμά Ὀριαντάλ».

Προόδου (Τατασούλων). Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν ἐν ἡμερίδι καὶ ἐσπερίδι εἰς εὐρύχωρον ἡλεκτροφωτιστον καὶ καλῶς ἐξοπλισμένην αἴθουσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποιικίλον, ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ πρώτης τάξεως κυλικεῖον τὸν καθιστᾷσι μοναδικὸν τῶν Ταταυλιανῶν κέντρον. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐκλεκτὴ μανδολινάτα.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, τελειόφοιτος ἀνωτέρου Ἑλληνικοῦ παρθναγωγείου, διδάξασα ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς διευθύντρια καὶ διδασκάλισσα, ζητεῖ θέσιν εἴτε δημοσίαν εἴτε οἰκιακὴν. Ἀπευθυντέον: Μπέγιογλου, Κιουτσούκ Χενδέκ, ἀριθμ. 53.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ παρ' ὁμογενεῖ οἰκογενεῖα διαμέρισμα ἐκ δύο μεγάλων δωματίων μετ' εὐρυχώρου σάλας εἰς κεντρικώτατον δρόμον τοῦ Μπέγιογλου παρὰ τὴν Μεγάλην Ὀδὸν (Κούλογλου, 6, εἰς τὴν ἐναντι τοῦ θεάτρον Ὁδείου πλευράν).

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευή, 3-5 μ.μ., Γαλατῇ, Γενί Γιόλ, ἀριθμ. 11, Φαρμακεῖον Νικοπόδης.

Ίατρική συμβουλή.

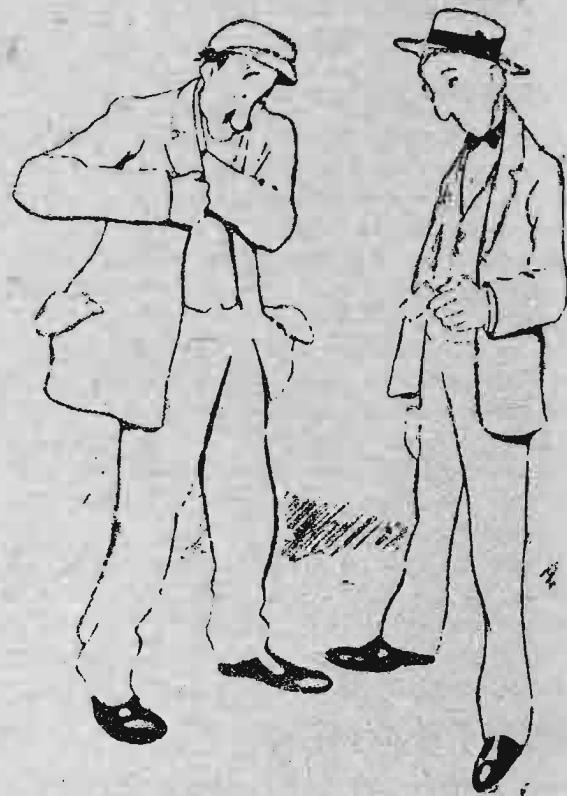
Ασθενής. — Τι κάμνεις, Ιατρέ, όταν κρυώσης;
Ίατρός. — Φταιρνίζομαι.

Εξακρίβωσις.

— Είναι άρα γε δικά της τά μαλλιά της Φιφής;
— Βίβαιε. Είδα, ότι έπλήρωσε τόν περουνιέρη.

Πρόνοια.

— Δεν ντράπηκες, βρέ, να κλέψης και την πετοέ-
τα του Ξενοδόχου, αφού έφαγες και έφυγες χωρίς
να πληρώσης;
— Την πήρα, για να την πουλήσω και να πλη-
ρώσω τόν Ξενοδόχο.

ΕΥΘΥΜΑ

Άκρον άωτον ευγενείας.

Μία κυρία διηγείται εις ένα κύριον, φημιζόμε-
νον διά την άκραν του ευγένειαν:

— Άπόψε σάς έβλεπα εις τό δνσιρόν μου' ίπερ-
νούσατε δίπλα μου εις την δενδροστοιχίαν...
— Ω! σάς ζητώ συγγνώμην, άν δέν σάς έχαι-
ρέτησα!

Λογική ερώτησις.

Ο κύριος εις ένα άμαξηλάτην:
— Πόσον θέλεις να με υπάγης έως εις τό νοσο-
κομείον τών κτηνών;
Ο άμαξηλάτης:
— Θά μείνη εκεί ή ευγενεία σας ή πάλιν θα
έπιστρέψατε;

Φιλοσοφία.

Όταν βλέπετε μέσα σε μία άμαξαν ένα κύριον
και μίαν κυρίαν, παρατηρήσατέ τους καλά· άν ιδήτε,
ότι ο κύριος καλοβλέπει τας κυρίας, ποϋ περιούν
άπό τό μέρος του, ή δέ κυρία τους άνδρος, ποϋ
περνούν άπό κοντά της, ήμπορείτε ν' άποφαιθήτε
άδιστακτως, ότι ο κύριος και ή κυρία είναι... άν-
δρόγυνο.

Αδύνατον.

— Τι θα έλεγες, Φιφή μου, άν σου έδιναν ένα
φιλάκι στα κόκκινα χείλη σου;
— Άλλά πως μπορούσα να πώ τίποει, ποϋ θα
μου έκλεινεις τό στόμα;

Φιλοφροσύνη έπαίτου.

Έπαίτης. — Μήπως έχάσατε, κύριε, τόν περ-
μναί σας;
Κύριος (άφου έψαξε την τσέπην του). — Όχι.
Έπαίτης. — Τότε δύνασθε να με έλεήσετε όλί-
γον, κύριε.

Με τό παραμικρό.

— Έλα, φίλε μου, μή κλαίς. Δέν θ' άναστήσης
με τά δάκρυά σου τή μακαρίτισσα την γυναικά
σου.
— Τι τά θέλεις; Έτσι τόχω, κλαίω με τό παρα-
μικρό.

Ναι, αλλά...

Η μαμά. — Τάχη, να μοιράσης τό μήλο ποϋ
σου έδωσα με την Έλένη. Καθώς ξεύρεις, μία
εύχαριστήσις μοιραζόμενη γίνεται διπλή.
Τάκης. — Ναι, αλλά ένα μήλο μοιραζόμετον γί-
νεται μισό!

Όρισμός.

Μικρός υίός. — Μπαμπά, τί θα πη άρχαιότης;
Πατήρ. — Ένα πράγμα, ποϋ κοστίζει δέκα φο-
ράς άπό ο,τι αξίζει.

Φλέγμα.

Κυρία. — Ω! Νίκο, ο μικρός κατέπιε μία βε-
λόνα.
Κύριος. — Έτσι, γειά σου· τώρα θα θέλεις παρό-
δες, για να άγασής άλλαις. Είναι άπελπισία!

Επίκαιρος διάλογος.

Ο μπαμπάς εξετάζει τας κοσμογραφικάς γνώ-
σεις του υιού του.
— Ξέρεις γιατί ή μέρες τώρα τόν χειμώνα όσο
πάνε μικραίνουν;
— Για νάρθη γρηγορώτερα ή πρωτοχρονιά.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Έλληνικών, Μαθηματικών και Γαλ-
λικών εις τιμάς μετρίας. Μέθοδοι
άποτελεσματικά. Άπευθυντέον παρ'ήμιν; Π.Ε.813.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ
Κατάστημα μανιφατούρας
ΛΗΚΚΟΣΘ. ΘΕΟΛΟΡΙΔΟΥ
ΓΑΛΑΤΑ, έναντι Τεϋνελ, 29.
Εις αυτό εύρισκετε: Πανιά διαφόρων
ειδών και ποιότητων. Υφάσματα μάλλινα
και βαμβακερά διά κυρίας. Φανέλλες,
προσάψια, κουβέτες, στόρια, τραπεζομά-
δηλα, πετεέτες κτλ. Όλα έκλεκτά και εις
τιμάς εύθηγοτάτας.

Όλα Όλα
ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον έκπτώσιν 30 0/0
εις όλας τας παραστάσεις και τας θέσεις του
ΣΙΝΕΜΑ ΡΟΑΓΙΑΔ.
(Θέατρον Βαριστέ).

Άποκόψατε τό παρόν δελτίον και παρουσιάσατέ
το εις τό ταμείον του Κινηματογράφου.

Όσοι δέν ητύχησαν την παρ.
έβδομάδα να παραστώσιν έν τώ
**Κινηματογράφω «Άμφι-
θεάτρου»** εις την κινηματογρα-
φικήν ταινίαν ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΝ,
όπου έξόχως άφραία ύποδύεται ή
διάσημος ήθοποιός **Henny
Porten**, άς έπωφεληθώσι την
έβδομάδα ταύτην τής προβαλλο-
μένης κινηματογραφικής αισθη-
ματικής ώσαύτως τριπράκτου δρα-
ματικής ταινίας **MARGUE-
RITE BERGER**, εις ήν
τόν κυριώτερον δραματικόν ρό-
λον έχει και πάλιν ή ατή λαμ-
πρά ήθοποιός. Είμεθα βέβαιοι, ότι
θ' άπέλθωσι του κινηματογράφου
καταγοητευμένοι.